

den anden Side sige til Undskyldning for Korpsbefalingen, at den er bestemt for Korpssets eget Personale, som kender Sammenhængen. Det er Grunden.

Wagner: Ja, efter at Dagsordenen har forandret Forespørgslens Adresse fra at være Ministerens til at være hele Tingets, finder jeg mig som Medlem af det Udvalg, der arbejdede med Lovforslaget om Forplejningskorpset, foranlediget til at gøre nogle Bemærkninger. Jeg skal da straks erklære aabent, at jeg for mit Vedkommende, hvad ret væsentlige Punkter angaar, maa give de ærede Forespørgere Ret i Realiteten. Heller ikke jeg kan se, at det, som er sket — jeg holder mig navnlig til det ene Tilfælde med Sergenten for at simplificere Spørgsmaalet — er stemmende med Lovens Ordlyd. Jeg skønner ikke bedre, end at § 4 ikke ret vel kan opfattes paa anden Maade, end at Meningen er, at for Fremtiden, skulle kun de 72 Forplejningskorpset tildelte udkrevne værnepligtige kunne blive Funktionærer i Korpset. Der fastslaas jo i § 4 bestemt, hvem der har Adgang til Korpset. Der er først frivillige af *Aadrets hele Udskrivning*, under den Kategori kan en Sergent ikke høre; dernæst værnepligtige, der udtages blandt de til *Militærarbejdere udkrevne*, derunder kan han heller ikke høre, og endelig, naar det fornødne Antal ikke herved naas, *andre værnepligtige*, der ere *udskrevne* til egentlig Krigstjeneste. Allerede den Omstændighed, at der skarpt skelnes mellem »frivillige« og »andre værnepligtige«, der øjensynlig ikke ere frivillige, men udtages i Mangel af disse, forekommer mig at tyde paa, at der ikke i den sidstnævnte Klasse er Tale om saadanne værnepligtige som en Sergent; naar man taler om værnepligtige, der ere udkrevne til egentlig Krigstjeneste, og om 72 Rekrutter, forekommer det mig ikke tvivlsomt, at der her kun kan menes Rekrutter i egentlig Forstand, hvilket man ikke bliver blot ved at gennemgaa en Rekrutskole, hvad en Officer i mangfoldige Tilfælde maa gøre; naar han en Tid gaar over til et andet Vaaben for sin Uddannelses Skyld, gennemgaaer han en Rekrutskole, men bliver derved ikke paa nogen Maade Rekrut. Jeg kan derfor ikke skønne andet, end at Lovens *Ordlyd* ikke stemmer med, hvad der er sket, og jeg maa gaa videre og sige, at dette heller ikke er Tilfældet med Lovens *Forudsætninger*. Jeg har deltaget i alle Udvalgets Forhandlinger og maa erklære, at det, vi gik ud fra, stedse var, at for Fremtiden skulde kun de 72 Rekrutter

kunne uddannes som Befalingsmænd ved Korpset, der var ikke Tale om Adgang for nogen som helst anden, og som den ærede Ordfører for Forespørgerne allerede har anført, har jeg ved Sagens 2den Behandling i sin Tid ogsaa tydelig fremhævet, at jeg nærede den Anskuelse den Gang. Jeg fremsatte, som af Ordføreren citeret, mine store Betæneligheder ved, at man afskar al Tilgang udefra og forudsaa og forudsagde, hvad der nu er sket. Naar man derimod vil gaa videre og sige — jeg tror for Resten ikke, det Udtryk er blevet brugt, men det spiller altid en stor Rolle i Spørgsmaal som det foreliggende — at det, der er sket, er stridende mod Lovens *Aand* — saa maa jeg benægte det. Thi det, som er Lovens *Aand* paa dette Punkt, er jo, at man paa enhver Maade vil forhindre, at der kommer nogen ind fra Siden eller fra oven af og stiller sig i Vejen for dem, der ere egnede til Forfremmelse; i saa Henseende er der imidlertid ikke sket noget som helst Brud. Det maa erkendes, at Lovens *Aand* her er respekteret, thi der er ikke optaget nogen tidligere Befalingsmand udefra efter at have gennemgaaet Rekrutskolen, uden saaledes, at han ikke har sprunget nogen som helst forbi, der maatte være egnet til Forfremmelse. Der er altsaa ikke nogen, hvis Ret kan siges at være krænkede, der er ikke sket noget som det, der kunde ske tidligere, at der kom Befalingsmænd fra Hæren ind over dem, der vare uddannede i Korpset selv; saa Princippet om den faglige Uddannelse er fuldt ud opretholdt. Mens jeg altsaa indrømmer, at hvad der er sket, ikke stemmer med Lovens Ord eller Forudsætninger, idet ingen den Gang tænkte, noget saadant kunde ske efter Lovens Vedtagelse, som nu er sket, maa jeg paa den anden Side fastholde, at hvad Lovens *Aand* angaar, er der ikke sket noget Brud.

Jeg har allerede paa Lovens Tilblivelsesstadium forudset, at den Lov, vi vedtog i 1897, var en ganske ubrugelig Lov. Jeg har udtalt min Frygt i saa Henseende. Den blev imødegaaet af den daværende Minister. Desværre har jeg faaet Ret, det har vist sig, som nu den ærede Minister har oplyst, at Loven slet ikke slaar til, at det er umuligt at skaffe de fornødne Underofficerer og Intendanten ad den reglementerede Vej, og det er netop derved, at man er kommen ind paa at søge andre Udveje. Allerede dette maa gøre mig noget betænkelig ved at træde saa kraftigt op som foreslaaet af Forespørgerne. Man kan naturligvis sige og med en vis Ret sige, at naar den daværende Minister accepterede Loven, har